

Το μέλλον του μέλλοντος εν τω ΜΕΛΛΟΝΤΙ

<http://roykoymogkog.blogspot.gr/>

 ΣΥΝ-ΔΕΣΜΟΣ 68
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 2007-2013
Πρόγραμμα Κοινωνικής Ανάπτυξης - Ε.Π.Α.Κ.Α. - Π.Α.Σ.Α.Φ.Α.

[των Α. Γαληνού(Α) και Π. Γιαννακόπουλου(Π)]

Το μέλλον του μέλλοντος εν τω ΜΕΛΛΟΝΤΙ

[Των Α. Γαληνού(Α) και Π. Γιαννακόπουλου(Π)]

(Π)—Στο τεύχος αυτό (υπ' α/α 107) της εφημερίδας του Συνδέσμου της τάξεως "1968" της **Στρατιωτικής Σχολής Ευελπίδων**, εγώ" (Π) μαζί με τον συμμαθητή, συνάδελφο και φίλο (Α) θα επιχειρήσουμε να σας εισάγουμε στην δυσνόητη έννοια του "**μέλλοντος**", την οποία εκ προοιμίου δεχόμαστε ως διφυή (δική μας η ...ευθύνη), με την πρωταρχική της εμφάνιση να συνδέεται ως "**χρονική μέριμνα**" του Θεού για το αγαπημένο του δημιουργήμα, τον άνθρωπο και την δευτερογενή να συνενούνται με την φύση αυτού καθ' αυτού του όντος ανθρώπου. Πες μου Αθανάσιε, πως σου ακούγεται τούτο;

(Α)—Ενδιαφέρουσα προοπτική για συζήτηση βάθους. Τί σημαίνει όμως μέλλον, τί εκφράζει; Αποτελεί αποκύημα της φαντασίας ή γεννοβόλημα των αισθήσεων; Πόσο απέχει από το "**παρόν**", το τώρα, αλλά και από το **παρελθόν**; Τί αναμένουμε, τί προσδοκούμε, τί καρτερούμε από αυτό; Γιατί **ένιοι** το αποκαλούν και "**γητευτή των οδυνών του ανθρώπου**"; Τι εξυπνοεί η φράση ότι: *«το μέλλον εκτείνεται και στο επέκεινα της "εφαρμογής άνθρωπος";»*, τι υποδηλώνει; Προφανώς, υπαινίσσεται ότι, έχει θέση και στην εκτός του γήινου χώρου δραστηριότητα του ανθρώπου, πάντοτε μέσα στη χρονική περίοδο που του διατίθεται. Και δεν μου λες φίλτατε συμμαθητά, τί το ουσιώδες ελπίζουμε ότι θα "**πράξει**" το μέλλον για λογαριασμό των ανθρώπων στην αέναη πορεία του στον χώρο των πολλών διαστάσεων;

(Π)—Θα συγκεντρωθούν πολλά ερωτήματα στις επόμενες ημιπαραγράφους του κειμένου μας και εμείς θα δώσουμε κάποιες απαντήσεις σε ένα μέρος από αυτές. Στις λοιπές ερωτήσεις, τις απαντήσεις θα τις δώσουμε από κοινού με τους αναγνώστες συμμαθητές μας και όλους όσους εκ των συναδέλφων άλλων τάξεων ή και εξ άλλων κλάδων των Ενόπλων Δυνάμεων, αλλά και εκ των ιδιωτών φίλων μας που επιθυμούν να συμμετάσχουν σε μια συμπληρωματική του θέματος διάλεξη. Μόνον έτσι ελπίζουμε, ότι θα προκύψουν τεκμηριωμένες απόψεις για τις εξαιρετικά σοβαρές παραμέτρους του θέματος που διαπραγματευόμαστε. Φράσεις ως: "**τα μέλλοντα**" ή "**τα μελλούμενα να συμβούν**" ή "**το μέλλον του μέλλοντος**", για έναν, για το πλήθος και για όλους, μην σας φοβίζουν. Έχουν, κατά τεκμήριο, την ίδια εννοιολογική σημασία με το **μέλλον** γενικώς και εξετάζονται ως εκ τούτου όπως αυτό.

(Α)—Έχεις σκεφθεί Παντελή, μήπως το μέλλον αποτελεί χίμαιρα, ουτοπία, απώλεια χρόνου, όνειρο θερινής και χειμερινής νυκτός, προσδοκία εμφάνισης εν πληρότητι επιθυμητών γεγονότων και καταστάσεων, αναμονή υλοποίησης ολικής επαναφοράς, ενοχική δοκιμασία, ολοκλήρωση προσπαθειών κι'ακόμη: ανασύσταση, λαχτάρα αναδικαίωσης, μία -έστω- εξωπραγματική ηρεμίζουσα τις διαισθήσεις μας φαντασίωση ή μία εισέτι ευκαιρία ανασυμπλήρωσης, αναθεώρησης, επανάκτησης απολεσθέντων εδαφών (όταν αναφερόμαστε σε κράτη και αυτόνομες πολιτείες), ανεύρεση πολυτίμων αντικειμένων-πολιτισμικών δημιουργημάτων και διευθέτησή τους εν τω μέλλοντι χρόνω.

(Π)—Προσθέτω στη συζήτησή μας ότι, πιθανόν και να γοητευόμαστε αρκούντως από τις νέες μορφές αντικειμένων και υποκειμένων, που θα εμφανισθούν στον σταθμό "**Μέση Γη**", όπου τα πάντα αναβαπτίζονται, αναδημιουργούνται και αναπλάθονται κατ' ηθικήν επιθυμία και αληθώς δεν τολμώ να διατυπώσω τη σκέψη, ότι θα μπορούσε να είναι μια κατάσταση λήθης, προσωρινής ή μόνιμης, που απαλλάσσει το ανθρώπινο ον από σωρεία ενοχών ή αμβλύνει τη συνείδησή του από τον κάματο εσφαλμένων αντιδράσεων, ή ακόμη αναστέλλει τις αποφάσεις, που καταγράφονται στο υποσυνείδητό του.

(Α)—Επ' αυτού προσωπικά θα ήθελα να προσθέσω ότι εκλεκτικά, **το μέλλον** θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως ο "**απολεσθείς Παράδεισος**" στην ατέρμονα προσπάθειά του να υπηρετήσει την θείαν οντότητα, κατ' εντολήν της. Οι κοσμοθεωρητικές θέσεις του "**μέλλοντος**" είναι υπερεπαρκείς (με εν αυταίς βεβαίως ενσωματωμένες και τις ελλείψεις, τις μη ολοκληρωμένες δηλαδή νοητικές συλλήψεις του, των αρρήτων ιερών γραμμάτων ένεκεν), στο πλαίσιο της αναλήψεως φυσικού και μεταφυσικού έργου για την ευδοκίμηση του αρχέγονου σχε-

διασμού του Κυρίου μας, ήτοι της δημιουργίας του Κόσμου. Αλήθεια, μια πλάγια ερώτηση θα ήθελα να υποβάλω: ποίο περινούστατο ον μπορεί να προσδιορίσει, πότε αρχίζει το μέλλον, το **πρωταρχικό** -εννοώ- μέλλον, το μέλλον **“καθοδηγητής”** και **“διεκπεραιωτής”** των επιθυμιών, των μη ολοκληρωθεισών. Μήπως τη στιγμή που εμφανίζεται το παρελθόν ή την στιγμή που περατούται το παρόν; Και πόσα **“ανθρώπινα μέλλοντα”** διαρκεί το Μέλλον του Θεού (το απολύτως **άφθορο** μέλλον, το πρωταρχικό, το πρωτεύον), από την ημέρα γενέσεως του κόσμου; Είναι, εκτιμάτε, αθάνατο;

(Π) — Το πρωταρχικό **“μέλλον”**, ως το χαρακτηρίσουμε -το έχουμε ήδη πράξει- **“αρχέγονο”**, είναι ένα άλλου είδους **μέλλον**, που **προσιδιάζει στον “ατελεύτητο” χρόνο του Θεού**. Το προσωπικό μέλλον του κάθε ανθρώπου υποτάσσεται στην **“τύχη”**, στις γνώσεις, στην διαρκή προσπάθεια για ανέλιξη και στις συγκυρίες. Στο μέλλον αυτό εντάσσεται και η δημιουργία οικογένειας, καριέρας, περιουσίας κ.λπ. Η συλλογική ωστόσο **“τύχη” του λαού**, στον οποίο ανήκει, διαφέρει -ενδεχομένως- από το προσωπικό του ευοίωνο ή δυσοίωνο μέλλον. Εκτός αν δηλώσει: **«συναρτώ το μέλλον μου με αυτό της οικογενείας μου ή της πατρίδος μου ή της ...ομογένειας ή των αγωνιστών για την εξασφάλιση της παγκόσμιας ειρήνης»**. Και πάντως ως μη λησμονούμε ότι υφίσταται και το **“Μέλλον” ...των μελλόντων**. Το **“αναμένον”** δηλονότι **μέλλον** της εικαζόμενης και **“απροσδιόριστης φιλοσοφίας”**.

(Α)— Ποιο όμως από τα **“μέλλοντα”** επικυριαρχεί φίλε; Ρητορικό το ερώτημά μου, μην απαντάς. Κατά την γνώμη μου το **“Μέλλον”**, που θα υποδεχθεί το **“πέρας”** του σωτηριολογικού έργου του Κυρίου μας και θα συμπίπτει με την **Ημέρα της Κρίσεως**, αυτό θα επικυριαρχήσει. Στο ερώτημα αν είμαι βέβαιος ότι έτσι θα συμβεί, δεν θα αντιδικήσω με τους αντιγνώμονες. Το γνωστικό μου δένδρο και η εσωτερική μου πνευματικότητα δεν επαρκούν να αντιληφθώ το **απερινόητον** του πολύπλοκου αυτού θέματος και ως εκ τούτου αδυνατώ να το επεξεργασθώ, να το αντιληφθώ αν θέλετε σε όλο του το μεγαλείο και να το προσεγγίσω κατά τρόπο, που θα αναδεικνύει ως ισότιμη, άρα ως αρκούντως αξιακή και την ανθρώπινη πλευρά. Και τότε, ναι τότε βιώνω την απόλυτη χαρά και την άφατη (ανθρώπινη) ευτυχία. Και ...,ε,...ναι: **«Το πιο πολύτιμο πράγμα στη ζωή είναι η αβεβαιότητα»...**

(Π) — Ο άνθρωπος κύριοι συνάδελφοι αναμένει την ολοκλήρωση των προσπαθειών του, το ταχύτερο δυνατόν, στο κοντινότερο δηλονότι μέλλον, για να εισέλθει και ενίοτε να διεισδύσει στην παραγωγική διαδικασία. Το μέλλον ωστόσο, όχι αδικώς, μπορεί να χαρακτηριστεί και να καταχωρισθεί ως έννοια στατική. Μας αναμένει υπομονετικά να το συναντήσουμε τόσο σε γήινους, όσο και ...ουράνιους χώρους ή χώρους μεταφυσικής δεοντολογίας, για να μας ξεναγήσει στις αποθέσεις του νου, των παρελθόντων μέχρι τούδε χρόνων, προκειμένου να επιλέξουμε αυτές που μπορούμε να διαχειριστούμε με τον πλέον εποικοδομητικό για μας προσωπικά και τον πλησίον μας τρόπο. Βέβαια, μ’ αυτήν την λογική δυσερμήνευτες -θαρρώ- έννοιες προκύπτουν:

1. Πως είναι δυνατόν το μέλλον να παραμένει ακίνητο, απαθές, μακάριο αναμένοντας την άφιξη του ανθρώπου, του οποίου θα αναλάβει την χειραγώγηση, για να τον οδηγήσει τελικώς στο όσιο πέρας της αποστολής για την οποία επλάσθη (ετάχθη, αν θέλετε), όταν έτσι αμφισβητείται το παρόν, αλλά και το παρελθόν, που ομού με το μέλλον αποτελούν τα κομβικά εκείνα σημεία, που καθορίζουν και προσδιορίζουν την διακεκριμένη πορεία του ανθρώπου στην οδό της αληθείας που χάραξε και υπέδειξε ο Θεός;

2. Από το παράθυρο του 10^{ου} ορόφου μιας πολυκατοικίας του Κολωνακίου, στην πρωτεύουσα, ο επιτυχημένος επιχειρηματίας δείχνει περήφανος στο γιο του, μετά το οικογενειακό πάρτι που άρχισε αργά τις απογευματινές ώρες και έληξε αργά τις μεσημεριανές αλγεινές ώρες, το **κλεινόν Άστυ**, γεμάτο φως ακόμη και χρυσόσκονη, καθώς ετοίμαζε την κατάκλεισή του. Ύστερα από λίγα λεπτά ο πατέρας σπάει τη σιωπή του: **«Βλέπεις αυτήν την πόλη; είναι το μέλλον σου· διαχειρίσου το κατά τις αρχές μου»**. Αλήθεια, είναι λοιπόν τόσο κοντά το μέλλον ή μεταφέρουμε το αποτέλεσμα της δραστηριότητάς μας στο μακρινό ...ενδιαίτημα του **κοινού μέλλοντος** όλων των ανθρώπων, που αναμένουν την χορηγία του επουρανίου Θεού και πατρός για μια θέση στην άρνηση ή στην κατάφαση του ουράνιου κόσμου ;

3. Και κάτι ακόμη, που τώρα και παράλληλα με τις προηγούμενες σκέψεις μου καλλιεργείται στους νευρώνες του νου μου: Για το μέλλον μας αποτεινόμεθα στον Θεό της Ορθοδόξου Χρι-

στιανοσύνης, προκειμένου το **“Μέλλον” της Θεϊκής φροντίδας** να επιφυλάξει μέρες ξεγνοιασιάς και μακαριότητας, κατά το σύνολον του θαυμαστού έργου, των δικαιοπραττούντων. Το μέλλον ως προϋπάρχουσα γνωστική πνευματική οντότητα και εμπειρία σχεδιάζει το πρόγραμμα της μελλοντικής μας συμπεριφοράς και ενασχόλησης και υποβάλλεται σε συνεχείς ροές δράσεως προς αποδοχή, στο **ουράνιο “Μέλλον” της Θεϊκής μέριμνας**.

(Α)—Θα ήθελα να προσθέσω στις επισημάνσεις σου ότι, η ουτοπία του Εωσφόρου (Ε) στον οποίο ουδόλως αναφερθήκαμε, δεν έχει μέλλον, ούτε παρόν· ένα αμαρτωλό και θλιβερό παρελθόν μόνον πέριξ του ιδίου και των ακολούθων του αιωρείται. Επιχείρησε πολλαπλώς να αυτοαναβαθμισθεί σε Θεό, αυτοβούλως ενεργών, αλλά απέτυχε οικτρά· ήταν κατηγορηματικώς αδύνατον να πραγματοποιηθεί αυτός ο σχεδιασμός του, αφού τούτο θα σήμαινε κατ’ αρχάς και κατ’ αρχήν την αυτοαναίρεση του Υψίστου. Για να είναι σε θέση ο (Ε) να χειραγωγεί εις το διηνεκές τον άνθρωπο, **χαράσσοντας το δικό του status στη συμπεριφορά, την μορφή, το πνεύμα και το μέλλον του**, πρέπει και ο άνθρωπος να είναι όμοιος τω διδασκάλω του: μία αστείρευτη “χαβούζα” ανηθικότητας, διαστροφής, ασυδοσίας. Ο άνθρωπος όμως είναι ον αγαθής προαιρέσεως από της γεννήσεώς του και πλασμένος για πράξεις ηθικού μεγαλείου: καρτερικότητας, μεγαλοψυχίας και φιλαλληλίας. Ο (Ε) είναι λόγος κενός. Είναι η αρνητική εκδοχή που δεν πλάθει και δεν εμφυσά ζωή, δεν δημιουργεί, δεν εμπνέει ήθος, δεν αναμορφώνει τα ουράνια, μηδέ τα πρόσκαιρα, τα εφήμερα και τα θνητά. Και φυσικά δεν έχει και δεν **“χτίζει”** μέλλον. Ο (Ε) αναζητεί ακόμη μανιωδώς την κωδική λέξη των θαυμάτων του Λόγου (Χριστού), που θα τον αναδείξουν και θα τον καθιερώσουν ως ισάξιο (ισότιμο) του Ναζωραίου και παντοδύναμο συνδημιουργό του σύμπαντος κόσμου.

(Β)—Κατά τρόπο άμεσο και κάποιες φορές έμμεσο, θα προσπαθήσω να δώσω περιορισμένου αριθμού ευσύνοπτες απαντήσεις, σε ερωτήσεις προβληματισμού της ...ημιομάδας, εμού και του Θανάση, που διατυπώθηκαν στην πρώτη σελίδα του κειμένου: Το μέλλον είναι χρονικός συντελεστής που υλοποιεί υπομονετικά επιθυμίες, μετατρέπει όνειρα σε πραγματικότητα, σχεδιάζει το διαρκώς μετακινούμενο και μεταπλασσόμενο ανθρώπινο πνεύμα και καλεί το ανύπαρκτο να λάβει μορφή και υπόσταση και σε σύμπραξη με το φανταστικό να **μεταβολιστεί σε υπαρκτή λυσιτελή οντότητα (πραγματικότητα** ίσως), όχι μόνον σε γνώριμους, αλλά και σε άγνωστους νοητικούς και υλικούς χώρους, απεχόντων αλλήλοις τεράστιες χρονικές αποστάσεις.

Από το **“μέλλον”** προσδοκούμε την πραγμάτωση των μύχιων αιτημάτων μας, εφόσον αυτά συμβάλλουν στην πνευματική μας υπερανάταση και την σωματική μας αλκή, κατά τρόπο που να μην επιδέχεται αμφισβήτηση η καταφανώς υπερέχουσα των πολλών επίδοσή μας στον τομέα των αποδεδειγμένων και διακεκριμένων αξιών. **“Γητευτή των οδυνών”** αποκαλούμε το μέλλον, διότι το εύρος του εν τω μέλλοντι χρόνω θα πρέπει να έχει σημαντική χρονική διάρκεια, για την άμβλυνση του ανελέητου πόνου και καθώς των πάσης φύσεως παθών.

Οι οπαδοί του θετικισμού αλλά και της αρνητικής δυναμικής συνάνθρωποί μας μεταφέρουν προτάσεις, θέσεις, αλλά και αρνήσεις συνεργασίας μέσα από ένα πολυπράγμον πλέγμα ηλεκτρονικής κοινοπρακτικής ζεύξης, προκειμένου να πραγματοποιηθούν οιοσδήποτε δικαιοπραξίες, συμπλεύσεις, συμπορεύσεις κλπ. με τον (τους) έτερο(ους) συμβαλλόμενο(ους). Την ... άδεια σ’ όλες τις περιπτώσεις χορηγούν οι ...μη ημαρτημένοι κωδικοί. Ελπίζω ότι η ημιστοιχία είναι κατανοητή.

(Α)—Επί του προκειμένου φίλτατοι συμμαθητές, θέλω να προβώ σε μια μικρή παρέμβαση: Αγιορείτης μοναχός μου εκμυστηρεύτηκε το 2002, τότε που ετοιμάζαμε το ΤΟΛΜΩΝ με τον Παντελή, τις απώτατες ανομολόγητες σκέψεις του για το **“μέλλον”**. Τις μεταφέρω αυτούσιες. «Ο Μεγάλος Θεός της Ορθοδόξου Χριστιανοσύνης δημιούργησε ένα **“Μέλλον”** για όλον τον κόσμο και είναι αθάνατο. Δώρισε όμως στον άνθρωπο και το προσωπικό του **“μέλλον”**, που θα τον συντροφεύει μέχρι το πέρας της θνητής του ζωής και μέχρι και την Δευτέρα Παρουσία για τους κριθέντες ικανούς να μεθέξουν της Βασιλείας των Ουρανών. Αμέσως μετά το **μέλλον των ανθρώπων** θα διολισθησει σε ένα ευτυχές ένθεο παρόν».

(Π) —Ο άνθρωπος, όπως κάθε τι ζωντανό είναι όν εφήμερο. Η απώλειά του λυπεί σφόδρα τους οικείους του και συγκινεί ιδιαίτερα τους καλούς του φίλους, ενώ απογοητεύει τους συνανθρώπους με τους οποίους συνεργάστηκε, γιατί τον γνώρισαν καλά και διέγνωσαν από νωρίς την αξία και τις ικανότητές του. Τον θρηγούν γιατί ήταν μοναδικός σαν: άνθρωπος, επιστήμων, οικογενειάρχης, φίλος κ.λπ. Και ενώ το κενό, που άφησε, δεν θα καλυφθεί, ο ίδιος ουδέποτε θα επανέλθει, μήτε θα εμφανισθεί στην πεζή καθημερινότητα. Δεν θα τον ξαναδούμε και δυστυχώς θα παραμείνει αναντικατάστατος. Έκτοτε η πατρίδα θα λογίζεται φτωχότερη και κατ' επέκταση φτωχότερος και ο λαός της.

(Α)—Αν ο άνθρωπος είχε μέλλον αθάνατο, που σημαίνει ότι δεν απόλυτο μετά την σύντομη πορεία της ζωής του, δεν αποσυντίθετο, δεν έπαυσε να ρέει, να κυκλοφορεί, αν θέλετε, η **vis vitalis** της ύπαρξής του, δεν σκόρπιζε η κόνις του στα πέρατα της οικουμένης, αλλά παρέμενε άφθαρτος και αναλλοίωτος για πάντα, τα πράγματα θα έχαναν τη δύναμη να μας γοητεύουν. Εκ τούτου τεκμαίρεται ότι, το μέλλον, μόνον όταν ανάγεται στο εγγύς χρονικό διάστημα, εκφράζει υλοποίηση ευγενών αισθημάτων και παραπέμπει σε αξιακή συμπεριφορά διαρκείας, διατυπώνοντας αγωγικό λόγο υψηλής πνευματικότητας. Διαστέλλοντας ελαφρώς το σκεπτικό μου, θα αποτολμούσα να ψελλίσω, ότι το προσωπικό, το ατομικό μέλλον του καθενός μας παύει να υφίσταται ως **“ενεργός υπεραξία”**, ευθύς με την μετάστασή μας. Το **“Μέλλον”** όμως, ως στοιχείο της δυναμικής και άχρονης παρουσίας του πνεύματος του Θεού στη Γη και ως έλκουσα του **πρόδρομου ήθους** και της πανιώνιας ευχής των ανθρώπων να βαδίσουν στ' αγνάρια Εκείνου, του Πλαστουργέτη Ιησού, φρονώ ότι θα παραμείνει στους ατελεύτητους αιώνες αγάρακτος και απρόσβλητος έννοια, για την αναπλήρωση και συμπλήρωση των ελλειπόντων τοις ανθρώποις αγαθών ευζωίας.

(Π) —Αν θα έπρεπε να δώσουμε και κάποιες πληρέστερες απαντήσεις στα παραπάνω ερωτήματα, ας το πράξουμε με τρόπο φειδωλό, αφού οι απόψεις των ειδικών και μη ποικίλουν εμφανώς σε ένα αποδεκτό φάσμα θέσεων και αντιθέσεων. Το **παρόν**, ως υποκείμενο του **μέλλοντος**, αδυνατεί να ταυτισθεί μαζί του και για τον λόγο ότι αμότερα είναι μεγέθη στατικά. Τούτο τί σημαίνει; Μήπως ότι ήγγικεν η ώρα να προωθήσουμε το **Μέλλον**, ως το εξαγγελθέν προϊόν, που έχει υποστεί πλήρη επεξεργασία και τελεί υπό διάθεση. Οπότε τεκμαίρεται το ακόλουθο σχήμα: Στόχος-Μελέτη-Άρτια προπαρασκευή- Εξαγγελία γραπτή και προφορική, επιλογή του υπό διάθεση προϊόντος, υποδιαθέτες και εσμός αγοραστών. Στην παρούσα φάση το **μέλλον** διαγράφεται λαμπρό. Στην επόμενη επιτελείται ανασύνταξη του... τωρινού μέλλοντος. Έτοιμες οι συμπαραομαρτούσες ιδέες, με την ιστορία των ενεργειών να επαναλαμβάνεται ακριβώς ως μέχρι τούδε. Και προς Θεού! Μη λησμονηθεί να χρησιμοποιηθεί **“η μέθοδος της αγοράς των ομοίων”**. Η **υπερζήτηση**, συζητείται στη πιάτσα ότι καταστρέφει το **μέλλον**, τα **μέλλοντα** κ.λπ. που εμφανίζονται ως λειτουργούντα καλώς εντός του **Θεϊκού Μέλλοντος**, θα παύσουν ισχύοντα, θα αφανισθούν. ψιθυρίζεται πάντως ότι το προϊόν έχει υψηλό κόστος και ως εκ τούτου χαρακτηρίζεται ήδη δυσπρόσιτο.

(Α)—Κλείνοντας την παρούσα, μικρής έκτασης μελέτη και επιστρέφοντας βιαστικά στις γήινες θέσεις μας, ευχόμεσθε, εγώ και ο Παντελής, σε όλους τους συμμαθητές μας υγεία, με στοιχεία καρτερικότητας και εσωτερικής ευρωστίας (ρώμης αν θέλετε).

Στο ανήσυχο διάβα του χρόνου τα πάντα αλλάζουν μορφή. Εμείς επιβάτες λογιζόμεσθε, σε άμαξα που σέρνει πίσω της το **ανθρώπινο μέλλον**, ενώ προηγείται, κινούμενη προς την αυτή κατεύθυνση η άμαξα του προηγούμενου **ανθρώπινου μέλλοντος**. Στενή η οδός και η προσπέραση αδύνατος...

Αναλογίζομαι: **Θεέ μου, βρισκόμαστε σε μια κατάσταση, που θα μπορούσε παγνιωδώς να αρθρωθεί ως: “Το μέλλον του μέλλοντος εν τω Μέλλοντι”;**

Αθανάσιος Γαληνός

Π.Γιαννακόπουλος